HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

19 decembrie 2024*

„Trimitere preliminară – Apropierea legislațiilor – Răspunderea pentru produsele cu defect – Directiva 85/374/CEE – Articolul 3 alineatul (1) – Noțiunea de «producător» – Noțiunea de «persoană care […] se prezintă drept producător[…]» – Condiții – Furnizor al cărui nume coincide în parte cu cel al producătorului și cu marca aplicată de acesta pe produs”

În cauza C-157/23,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia), prin decizia din 6 martie 2023, primită de Curte la 13 martie 2023, în procedura

Ford Italia SpA

împotriva

ZP,

Stracciari SpA,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul I. Jarukaitis, președintele Camerei a patra, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a cincea, și domnii D. Gratsias (raportor) și E. Regan, judecători,

avocat general: domnul M. Campos Sánchez-Bordona,

grefier: domnul C. Di Bella, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 8 februarie 2024,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Ford Italia SpA, de M. Manfredonia, avvocato;

– pentru Stracciari SpA, de L. Landuzzi, avvocato;

– pentru Comisia Europeană, de G. Gattinara și F. Thiran, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: italiana.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 18 aprilie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1) din Directiva 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre cu privire la răspunderea pentru produsele cu defect (JO 1985, L 210, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 183).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Ford Italia SpA, pe de o parte, și ZP și Stracciari SpA, pe de altă parte, în legătură cu angajarea răspunderii pentru produsele cu defect ale Ford Italia ca urmare a unui accident de circulație suferit de ZP, în condițiile în care acesta din urmă conducea un vehicul marca Ford pe care îl cumpărase de la Stracciari.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Al patrulea și al cincilea considerent ale Directivei 85/374 au următorul cuprins:

„întrucât protecția consumatorului impune ca toți producătorii implicați în procesul de producție să fie trași la răspundere, în măsura în care produsul finit, o parte componentă a acestuia sau materia primă furnizată de ei a fost defectă; întrucât, din același motiv, răspunderea ar trebui extinsă și în privința importatorilor de produse în Comunitate, precum și în privința persoanelor care se prezintă ca producători prin marcarea numelui, mărcii sau altui semn distinctiv sau care furnizează un produs al cărui producător nu poate fi identificat;

întrucât, în situații în care mai multe persoane sunt răspunzătoare de provocarea unui prejudiciu, protecția consumatorului prevede ca persoana prejudiciată să poată cere repararea integrală a prejudiciului oricăruia dintre aceștia”.

4 Articolul 1 din această directivă prevede că producătorul este răspunzător pentru prejudiciul cauzat de un defect al produsului său.

5 Articolul 3 din directiva menționată are următorul cuprins:

„(1) «Producător» reprezintă fabricantul unui produs finit, producătorul oricărei materii prime sau fabricantul unei părți componente, precum și […] orice persoană care, aplicându-și numele, marca sau alt semn distinctiv pe produs, se prezintă drept producătorul acestuia.

(2) Fără a aduce atingere răspunderii producătorului, orice persoană care importă un produs în Comunitate, în scopul vânzării, locațiunii, leasing-ului sau altei forme de distribuție în cadrul activității sale comerciale, este considerat producător, în înțelesul prezentei directive și este răspunzător ca producător.

(3) Atunci când nu poate fi identificat producătorul produsului, orice furnizor este considerat drept producător, cu excepția cazului în care acesta comunică persoanei prejudiciate, în termen util, identitatea producătorului sau a persoanei care i-a furnizat produsul. Aceleași norme se aplică în cazul unui produs importat, în cazul în care pe acesta nu este indicată identitatea importatorului menționat la alineatul (2), chiar în cazul în care numele producătorului este indicat.”

6 Potrivit articolului 5 din aceeași directivă:

„În cazul în care, ca urmare a dispozițiilor prezentei directive, două sau mai multe persoane sunt răspunzătoare pentru același prejudiciu, răspunderea lor este solidară, fără a aduce atingere dispozițiilor de drept intern cu privire la acțiunea în regres.”

Dreptul italian

7 Directiva 85/374 a fost transpusă în ordinea juridică italiană prin decreto del Presidente della Repubblica n. 224 – Attuazione della direttiva CEE n. 85/374 relativa al ravvicinamento delle disposizioni legislative, regolamentari e amministrative degli Stati membri in materia di responsabilità per danno da prodotti difettosi, ai sensi dell’art. 15 della legge 16 aprile 1987, n. 183 (Decretul prezidențial nr. 224 privind transpunerea Directivei 85/374/CEE de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre cu privire la răspunderea pentru produsele cu defect, în temeiul articolului 15 din Legea nr. 183 din 16 aprilie 1987) din 24 mai 1988 (GURI nr. 146 din 23 iunie 1988, denumit în continuare „Decretul nr. 224/1988”).

8 Articolul 3 din acest decret, intitulat „Producătorul”, prevede la alineatul 1 că producătorul este fabricantul produsului finit sau al unei componente a acestuia și producătorul materiei prime. În plus, în temeiul alineatului 3 al acestui articol, este de asemenea producător orice persoană care, aplicându-și numele, marca sau alt semn distinctiv pe produs, se prezintă drept producătorul acestuia.

9 Articolul 4 din decretul menționat, privind răspunderea furnizorului, prevede la alineatul 1 că, în cazul în care producătorul nu este identificat, revine aceeași răspundere furnizorului care a distribuit produsul în exercitarea unei activități comerciale, în cazul în care nu a informat persoana prejudiciată, în termen de trei luni de la solicitare, cu privire la identitatea și domiciliul producătorului sau ale persoanei care i-a furnizat produsul. Alineatul 5 al acestui articol prevede că terțul indicat ca fiind producătorul sau furnizorul precedent poate fi citat în procedură, iar furnizorul pârât poate fi scos din cauză dacă persoana indicată se prezintă și nu își contestă calitatea.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

10 La 4 iulie 2001, ZP a cumpărat un autovehicul marca Ford (denumit în continuare „autovehiculul în cauză”) de la Stracciari, un concesionar al acestei mărci, cu sediul în Italia.

11 Autovehiculul în cauză fusese produs de Ford WAG, o societate cu sediul în Germania, apoi furnizat Stracciari prin intermediul Ford Italia, care distribuie în Italia autovehiculele produse de Ford WAG. Ford WAG și Ford Italia fac parte din același grup de întreprinderi.

12 La 27 decembrie 2001, ZP a fost implicat într-un accident de circulație în cursul căruia nu a funcționat un airbag cu care era dotat autovehiculul în cauză.

13 La 8 ianuarie 2004, ZP a introdus o acțiune la Tribunale di Bologna (Tribunalul din Bologna, Italia) împotriva Stracciari și Ford Italia pentru a obține obligarea acestora la repararea prejudiciilor pe care considera că le-a suferit ca urmare a defectului de care era afectat acest autovehicul.

14 În fața acestei instanțe, Ford Italia a susținut că nu fabricase autovehiculul în cauză. Ea nu ar fi fost decât furnizorul, producătorul fiind Ford WAG. Ford Italia a arătat de asemenea că indicase pe factura de vânzare a autovehiculului în cauză că Ford WAG era producătorul acestuia, astfel încât, în speță, Ford Italia nu putea fi considerată ea însăși producător, în temeiul articolului 3 alineatul (3) din Directiva 85/374, și nici nu putea să își asume răspunderea unui producător în temeiul acestei directive.

15 Prin decizia din 5 noiembrie 2012, Tribunale di Bologna (Tribunalul din Bologna) a statuat că răspunderea extracontractuală a Ford Italia era angajată ca urmare a defectului de fabricație a airbagului cu care era dotat autovehiculul în cauză.

16 Ford Italia a declarat apel împotriva acestei decizii la Corte d'Appello di Bologna (Curtea de Apel din Bologna, Italia).

17 În susținerea apelului, Ford Italia a arătat că instanța de prim grad a considerat în mod eronat că îi revenea sarcina de a chema în cauză producătorul, printr-o intervenție forțată, pentru a putea ea însăși să fie scoasă din procedură. În plus, instanța de prim grad ar fi statuat *ultra petita*, întrucât Ford Italia ar fi fost condamnată în calitate de furnizor al autovehiculului în cauză, în timp ce ZP ar fi solicitat condamnarea sa în calitate de producător al acestuia.

18 Prin hotărârea din 21 decembrie 2018, Corte d'Appello di Bologna (Curtea de Apel din Bologna) a respins apelul formulat de Ford Italia pentru motivul că acesteia din urmă, în calitate de furnizor, i se atribuise în mod întemeiat aceeași răspundere ca și cea care revine producătorului, în măsura în care poziția sa trebuia să fie „asimilată celei a producătorului care nu era parte în procedură". Din moment ce nu a chemat în cauză Ford WAG, Ford Italia nu ar fi putut pretinde să fie scoasă din procedură în temeiul articolului 3 alineatul (3) prima teză din Directiva 85/374.

19 Ford Italia a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia), instanța de trimitere.

20 În susținerea acestui recurs, Ford Italia critică soluția reținută de instanța de trimitere într-o cauză comparabilă, în cadrul căreia răspunderea Ford WAG, în calitate de producător, fusese extinsă la Ford Italia. Astfel, instanța de trimitere a decis în esență că, în temeiul articolului 3 alineatul (3) din Decretul nr. 224/1988, care a transpus articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374 în ordinea juridică italiană, în ceea ce privește răspunderea pentru produsele cu defect, furnizorul unui asemenea produs trebuie să fie asimilat producătorului atunci când marca sau denumirea sa comercială și marca sau denumirea comercială a producătorului coincid, în tot ori în parte, iar produsul este comercializat sub această marcă.

21 Instanța de trimitere ridică însă problema domeniului de aplicare exact al expresiei „aplicându-și numele […] pe produs", care figurează la articolul 3 alineatul 3 din Decretul nr. 224/1988 și la articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374.

22 Aceasta ridică în esență problema dacă extinderea răspunderii producătorului la furnizor este astfel limitată la cazul în care „aplicarea” constă pentru furnizor în imprimarea materială a numelui său, a mărcii sale sau a altui semn distinctiv pe produs, cu intenția de a exploata o confuzie între identitatea sa și cea a producătorului, sau dacă această extindere este aplicabilă și atunci când există o simplă coincidență a datelor de identificare, cum ar fi cazul în speță.

23 În aceste condiții, Corte suprema di cassazione (Curtea de Casație, Italia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Este compatibilă cu articolul 3 [alineatul (1)] din [Directiva 85/374] și, în caz contrar, de ce nu este compatibilă o interpretare care extinde răspunderea producătorului la furnizor, chiar dacă acesta nu și-a aplicat fizic numele, marca sau alt semn distinctiv pe produs, pentru simplul motiv că furnizorul are un nume, o marcă sau un alt semn distinctiv care este total sau parțial identic cu cel al producătorului?”

Cu privire la cererea de redeschidere a fazei orale a procedurii

24 Prin înscrisul depus la grefa Curții la 29 aprilie 2024, după prezentarea concluziilor domnului avocat general, Ford Italia a solicitat redeschiderea fazei orale a procedurii, în temeiul articolului 83 din Regulamentul de procedură al Curții.

25 În susținerea cererii sale, Ford Italia invocă în esență existența unui fapt „nou în dezbaterea procedurală, dar nu nou în dosarul cauzei”, referitor la momentul în care consumatorul a luat cunoștință de identitatea adevăratului producător al autovehiculului în cauză. Domnul avocat general ar fi neglijat această împrejurare în concluziile sale, care ar fi, prin urmare, întemeiate pe o prezentare eronată a faptelor.

26 Trebuie amintit, pe de o parte, că Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și Regulamentul de procedură nu prevăd posibilitatea ca persoanele interesate menționate la articolul 23 din acest statut să prezinte observații ca răspuns la concluziile prezentate de avocatul general. Pe de altă parte, în temeiul articolului 252 al doilea paragraf TFUE, avocatul general prezintă în mod public, cu deplină imparțialitate și în deplină independență, concluzii motivate cu privire la cauzele care, în conformitate cu Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, necesită intervenția sa. Nici concluziile acestuia, nici motivarea pe care se întemeiază avocatul general nu sunt obligatorii pentru Curte. În consecință, dezacordul unei persoane interesate față de concluziile avocatului general, oricare ar fi chestiunile pe care acesta le examinează în cadrul lor, nu poate constitui prin el însuși un motiv care să justifice redeschiderea procedurii orale [Hotărârea din 6 octombrie 2021, W.Ż. (Camera de control extraordinar și cauze publice a Curții Supreme – Numire), C-487/19, EU:C:2021:798, punctele 62 și 63, precum și jurisprudența citată].

27 Pe de altă parte, în conformitate cu articolul 83 din Regulamentul său de procedură, Curtea poate oricând să dispună, după ascultarea avocatului general, redeschiderea fazei orale a procedurii, în special atunci când consideră că nu este suficient de lămurită sau atunci când o parte a invocat, după închiderea acestei faze, un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei Curții sau atunci când cauza trebuie soluționată pe baza unui argument care nu a fost pus în discuția persoanelor interesate.

28 În speță, Curtea consideră însă că dispune de toate elementele necesare pentru a se pronunța. În plus, din cererea Ford Italia de redeschidere a fazei orale a procedurii nu reiese că prezenta cauză ar trebui soluționată pe baza unui argument care nu ar fi fost pus în discuția persoanelor interesate și aceasta nici nu conține un fapt nou de natură să aibă o influență decisivă asupra deciziei pe care Curtea este chemată să o adopte în această cauză. În aceste condiții, Curtea consideră, după ascultarea avocatului general, că nu este necesar să dispună redeschiderea fazei orale a procedurii.

Cu privire la întrebarea preliminară

29 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374 trebuie interpretat în sensul că furnizorul unui produs cu defect trebuie considerat ca fiind o „persoană care […] se prezintă drept producătorul” acestui produs atunci când acest furnizor nu a aplicat material numele său, marca sa sau alt semn distinctiv pe produsul respectiv, dar marca pe care producătorul a aplicat-o pe acesta coincide, pe de o parte, cu numele furnizorului menționat sau cu un element distinctiv al acestuia și, pe de altă parte, cu numele producătorului.

30 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că Directiva 85/374 urmărește, cu privire la aspectele pe care le reglementează, o armonizare completă a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre și că, prin urmare, marja de apreciere de care dispun acestea pentru reglementarea răspunderii pentru produsele cu defect este determinată integral de această directivă și trebuie dedusă din modul de redactare, din obiectivul și din economia acesteia (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Skov și Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punctele 22 și 23).

31 În această privință, este necesar să se constate că persoanele împotriva cărora consumatorul are dreptul să intenteze o acțiune în temeiul regimului de răspundere prevăzut de Directiva 85/374 sunt enumerate la articolele 1 și 3 din aceasta. Întrucât această directivă urmărește, astfel cum reiese din cuprinsul punctului precedent, o armonizare totală cu privire la aspectele pe care le reglementează, enumerarea persoanelor prevăzute la articolele 1 și 3 din aceasta trebuie considerată ca fiind exhaustivă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Skov și Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punctele 32 și 33).

32 În ceea ce privește modul de redactare a acestor dispoziții, articolul 1 din Directiva 85/374 impută producătorului răspunderea pentru produsele cu defect, în timp ce articolul 3 alineatul (1) din această directivă definește termenul „producător” ca desemnând printre altele fabricantul unui produs finit, producătorul oricărei materii prime sau fabricantul unei părți componente.

33 Deși, în temeiul articolului 1 din Directiva 85/374, legiuitorul Uniunii a ales să impute, în principiu, producătorului răspunderea pentru prejudiciile cauzate de produsele sale cu defect, articolul 3 din această directivă îi desemnează, dintre profesioniștii care au participat la procesul de fabricare și de comercializare a produsului în discuție, pe cei care sunt de asemenea susceptibili să trebuiască să își asume răspunderea instituită de directiva menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 ianuarie 2006, Skov și Bilka, C-402/03, EU:C:2006:6, punctele 29 și 30).

34 În această privință, este necesar să se constate că articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374 prevede în esență o alternativă în cadrul căreia numai prima componentă privește persoana care este cel puțin parțial implicată în procesul de fabricare a produsului. În schimb, a doua

componentă a alternativei desemnează o persoană care se prezintă ca producător prin aplicarea pe produs a numelui său, a mărcii sale sau a altui semn distinctiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punctul 26).

35 Din termenii clari și neechivoci ai acestui articol 3 alineatul (1) reiese, așadar, că nu este necesară o participare a persoanei care se prezintă drept producător în procesul de fabricare a produsului pentru ca aceasta să fie calificată drept „producător” în sensul dispoziției menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punctul 27).

36 Prin urmare, o persoană precum, în speță, reclamanta din litigiul principal, care nu fabrică autovehicule, ci se limitează să le cumpere de la fabricantul acestora pentru a le distribui într-un alt stat membru, poate fi considerată ca fiind „producător”, în sensul articolului 1 din Directiva 85/374, dacă, în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) din această directivă, ea s-a prezentat ca atare prin faptul că a aplicat pe autovehiculul în cauză numele său, marca sa sau alt semn distinctiv.

37 În realitate, prin aplicarea pe produsul în discuție a numelui său, a mărcii sale sau a unui alt semn distinctiv, persoana care se prezintă drept producător dă impresia că este implicată în procesul de producție sau că își asumă răspunderea pentru acesta. Prin urmare, utilizarea acestor mențiuni echivalează pentru persoana menționată cu utilizarea notorietății sale pentru a face produsul respectiv mai atractiv în percepția consumatorilor, ceea ce justifică, în schimb, ca răspunderea sa să poată fi angajată în temeiul acestei utilizări (Hotărârea din 7 iulie 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punctul 34).

38 În aceste condiții, litigiul principal ridică problema răspunderii distribuitorului oficial din Italia al unui produs cu defect, și anume, în speță, Ford Italia, care nu și-a aplicat el însuși numele, marca sau alt semn distinctiv pe acel produs, marca ce figurează pe acesta, și anume Ford, fiind aplicată în cursul procesului de fabricație a acestui produs și corespunzând numelui fabricantului acestuia din urmă. Prin urmare, trebuie să se verifice dacă faptul că această marcă corespunde și unui element distinctiv al numelui acestui distribuitor este suficient pentru ca acesta din urmă să poată fi calificat drept „persoană care […] se prezintă drept producător[…]”, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 85/374.

39 În această privință, desigur, referindu-se la o persoană „care […] se prezintă drept producător[…]” „aplicându-și” numele, marca sau alt semn distinctiv pe produs, modul de redactare a acestei dispoziții ar putea lăsa să se înțeleagă că această calificare este condiționată de un demers activ al acestei persoane, care constă în a aplica ea însăși o astfel de mențiune pe produsul în discuție.

40 Totuși, pe de o parte, este necesar să se arate că această referire vizează în esență, după cum s-a arătat la punctul 37 din prezenta hotărâre, comportamentul unei persoane care utilizează aplicarea pe un produs a numelui său, a mărcii sale sau a unui alt semn distinctiv pentru a da impresia că este implicată în procesul de producție sau că își asumă răspunderea pentru acesta.

41 Or, din această perspectivă, atunci când această persoană furnizează produsul în discuție, este indiferent dacă ea însăși a aplicat efectiv o astfel de mențiune pe produsul respectiv sau dacă numele său conține mențiunea care a fost aplicată de fabricant și care corespunde numelui acestuia din urmă. În realitate, în aceste două ipoteze, furnizorul exploatează coincidența dintre mențiunea în cauză și propria denumire socială pentru a se prezenta consumatorului în calitate de responsabil pentru calitatea produsului și pentru a da naștere unei încrederi a consumatorului

comparabile cu cea pe care ar avea-o dacă produsul ar fi vândut direct de producătorul său. În ambele cazuri, aceasta trebuie considerată ca fiind, așadar, o persoană care „se prezintă drept producător[…]”, în sensul articolului 3 alineatul (1) din Directiva 85/374.

42 Pe de altă parte, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în vederea interpretării unei dispoziții a dreptului Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție (Hotărârea din 24 noiembrie 2022, Cafpi și Aviva assurances, C-691/21, EU:C:2022:926, punctul 37, precum și jurisprudența citată).

43 În această privință, reiese din articolul 5 din Directiva 85/374, interpretat în lumina celui de al patrulea și a celui de al cincilea considerent ale acesteia, că legiuitorul Uniunii a adoptat o accepțiune largă a noțiunii de „producător” pentru a proteja consumatorul (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punctul 31).

44 Astfel, din al patrulea considerent al Directivei 85/374 reiese că legiuitorul Uniunii a avut în vedere faptul că protecția consumatorului impune ca răspunderea „persoanelor” care se prezintă ca producător prin marcarea numelui, a mărcii sau a altui semn distinctiv pe produs să fie angajată în aceeași măsură ca răspunderea „adevăratului” producător. În plus, rezultă din articolul 5 din această directivă, interpretat în lumina celui de al cincilea considerent al acesteia, că răspunderea persoanei care se prezintă ca producător nu este diferită de cea care revine „adevăratului” producător și că consumatorul poate alege în mod liber să solicite repararea integrală a prejudiciului de la fiecare dintre aceștia întrucât răspunderea lor este solidară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punctul 32).

45 Rezultă astfel că articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374 are ca obiectiv să faciliteze sarcina de a stabili producătorul efectiv al produsului cu defect în discuție. În această privință, din expunerea de motive referitoare la articolul 2 din Propunerea de directivă a Comisiei din 9 septembrie 1976, aflată la originea Directivei 85/374, articol care a devenit, fără modificări de fond, articolul 3 din această directivă, reiese că legiuitorul Uniunii a considerat că protecția consumatorului nu ar fi suficientă dacă distribuitorul ar putea „trimite” consumatorul la producător, care poate să nu fie cunoscut consumatorului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iulie 2022, Keskinäinen Vakuutusyhtiö Fennia, C-264/21, EU:C:2022:536, punctul 33).

46 În consecință, articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374 trebuie interpretat, în lumina contextului în care se înscrie această dispoziție și a obiectivului pe care îl urmărește reglementarea din care face parte, în sensul că noțiunea de „persoană care […] se prezintă drept producător[…]”, în sensul dispoziției menționate, nu poate viza exclusiv persoana care și-a aplicat în mod material numele, marca sau orice alt semn distinctiv pe produs. A concluziona altfel ar conduce la restrângerea domeniului de aplicare al noțiunii de „producător” și la compromiterea astfel a protecției consumatorului. În special, trebuie să se considere că furnizorul unui produs „se prezintă drept producător[…]” atunci când numele acestui furnizor sau un element distinctiv al acestuia coincide, pe de o parte, cu numele fabricantului și, pe de altă parte, cu numele, marca sau alt semn distinctiv aplicat pe produs de acesta din urmă.

47 Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 5 din Directiva 85/374, întrucât răspunderea persoanei care se prezintă drept producător și cea a fabricantului produsului cu defect sunt solidare, angajarea răspunderii acestei persoane de către consumator nu aduce atingere dispozițiilor de drept național privind dreptul la o cale de atac și în special dispozițiilor care permit persoanei respective să angajeze, la rândul său, răspunderea fabricantului produsului cu defect.

48 Având în vedere motivele care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374 trebuie interpretat în sensul că furnizorul unui produs cu defect trebuie considerat ca fiind o „persoană care […] se prezintă drept producătorul” acestui produs, în sensul acestei dispoziții, atunci când acest furnizor nu a aplicat material numele său, marca sa sau alt semn distinctiv pe produsul respectiv, dar marca pe care producătorul a aplicat-o pe acesta coincide, pe de o parte, cu numele furnizorului menționat sau cu un element distinctiv al acestuia și, pe de altă parte, cu numele producătorului.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații în fața Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 85/374/CEE a Consiliului din 25 iulie 1985 de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre cu privire la răspunderea pentru produsele cu defect

trebuie interpretat în sensul că

furnizorul unui produs cu defect trebuie considerat ca fiind o „persoană care […] se prezintă drept producătorul” acestui produs, în sensul acestei dispoziții, atunci când acest furnizor nu a aplicat material numele său, marca sa sau alt semn distinctiv pe produsul respectiv, dar marca pe care producătorul a aplicat-o pe acesta coincide, pe de o parte, cu numele furnizorului menționat sau cu un element distinctiv al acestuia și, pe de altă parte, cu numele producătorului.

Semnături